בס"ד

פרשת השבוע

יום הכיפורים

"התחלות חדשות"

■ **שי שחם**

לפעמים, אם עשינו משהו לא יפה לחבר, אפילו כשאנחנו יודעים את זה, קשה להודות בכך, וקשה עוד יותר לבקש סליחה.

גם שלא נעים להודות בפני מישהו שטעינו, אבל נראה שיותר קשה להודות בפני עצמנו, שאנחנו לא מושלמים. כי על אף כל ענייני העולם, שמראים לנו יום-יום את חסרונותינו, יש בנו חלק שמסרב לקבל זאת. ובאמת, על-פי ספרי המוסר, יש אמת בכך:

כי על-פי המוסר, האדם נשלח לעולם כדי להשיב את בת המלך, היא סוד הנפש, אל אביה. וכמו שהיינו מבינים, שחייל אחרי מלחמה ארוכה יהיה עצבני ועייף, כך אנחנו צריכים לדון את עצמנו ואחרים, לכף זכות.

כי אם נסתכל על כל העולם הזה בתור מערכה אחת, ונצרף את כל מה שעבר עלינו מאז שנולדנו, נוכל להבין את עצמנו ומהילא נבין את כולם.

וכוודאי שאין עניין שנוותר לעצמנו על כל דבר וכשיר כל מעשה, בשם מה שעברנו, כי כוודאי צריך להשתדל מאוד להיות אדם טוב, אך מה לעשות שיאין צדיק בארץ, שיעשה טוב ולא יחטא".

וכן לאחר שטעינו, כי ככר היינו עייפים ולא הצלחנו לעצור את המילים שידענו כי עדיף לא להגיד, או את המעשה שידענו כי עדיף לא לעשות. אותו חלק בנו שרוצה שלמות, רוצה להתייאש עתה לנמרי, או להכחיש את מה שקרה וזה כוודאי לא מועיל לאף אחד.

וכאן עוזר מאוד שאנו בניים מכמה חלקים, ואותו חלק בנו המבונה שמנסה לעצור את המילים והמעשים של הנפש, אותו מבונר שבנו, הוא שאמור לבקש סליחה.

כי כמו שאמרנו, הנפש שלנו היא בת של מלך והיא יקרה מאוד-מאוד, ודווקא מגודל הטוב שלה והקדושה שלה היא יורדה למקום הכי נמוך ובאמת על אף הכול, אין שייך בה רע כלל, ולכן גם כל-כך קשה לה להתמודד עם ההסרונות והחסרונות.

אך הצד הבונר שבנו, שמבין ומקבל את עניני העולם, הוא הצד שאמור לסדר את הדברים, לבקש סליחה, להשתדל להבא.

אם נזכור זאת, שבוודאי כולנו טובים, ורק החיים הם שגרמו לנו להיות במקומות שאנו לא רוצים להיות, כמו חייל אחרי המלחמה.

לא נוותר לעצמנו, אלא נוכל לסלוח לעצמנו ולאחרים ואחרי כל מה שהיה, נוכל למצוא כוח ומקום להתחלות חדשות.

שבת שלום ויום כיפור שמח ומתוק

אמנות

יום מאיר-דיין

מתוך התערוכה ■ צילומים: אבי אסתרס

נוף אניגמטי

טכניקה מעורבת והשפעה של אמנות רחוב אורבנית ■ דניאל פלדהקר מציגה בגלריה שורשים בבית הכט את תערוכתה "עקבות"

בגלריה שורשים בבית הכט תוצג במהלך חודש אוקטובר תערוכת ציוריה של רניאל פלדה־קר- "עקבות". פלדהקר, 32, היא עורכת דין בה־שכלתה, אבל מזה עשר שנים שהיא מציירת "פול טיים", ומבחינתה – זוהי העבודה שלה. במלאכת הציור היא התחילה בתור תחביב, אך עד טהרה הביכה שזה מה שהיא רוצה לעשות בחיים. בשנים האחרונות היו לה מספר תערוכות יחיד בתל־אביב, והיא השתתפה בכמה תערוכות קבוצתיות בניו-יורק ובמינכן.

רניאל נולדה בניו-יורק. "עברנו לג'רזי כשהייתי בת שלוש". היא מספרת. "עליתי לארץ בשנת 94' בגיל 12. עצם העוביה והעלייה לארץ, הניתוק מכל מה שהכרתי, פצע אותי באישהו אופן. הפכתי מילדה שלא הפסיקה לרבר, לילדה שתקנית וביישנית. אומנם קיבלו אותי ממש יפה בארץ, ומצאתי חברים טובים, אבל עד היום אני לא ממש מרבה לרבר, ולוקח לי המון זמן להיפתח לאנשים חדשים. עם השנים למרתי לתעל את ה'מגרעות' שלי, ואני גם יודעת שלגדול בארץ בתור ילה, זה הרבה יותר טוב מלגדול בכל מקום אחר".

היא עובדת בטכניקה מעורבת של ציור, ומר־שפעת מאמנות רחוב ומהתבוננות על המר־חב האורבני. העבודות נעות על הסקאלה שבין המופשט לפיגורטיבי, מופשטות לרוב עם רמזים פיגורטיביים. ציורים על בדים גדולים ומשטחי עץ שונים בצבעי ספריי, אקריליק ושמן. בסדרה הנוכחית יש כ-30 עבודות על מצעים של בד ועץ בטכניקה מעורבת, בעיקר ספריי ואקריליק.

הנופים בציוריה של פלדהקר אניגמטיים מי־סורם, כותבת אוצרת התערוכה דניאלה טלמור. אולי הם פרי דמיונה, ואולי מקורם בנופים שרא־תה בעבר, אשר נחרטו בויברונה ובעת היא מעני־קה להם אינטרפרטציה אישית. "עקבות", סימני המכחול, הינם סוג של הד לבנייני העיר, כשארית של המאסה העירונית, הבנייה, הדרם, הצמיחה, הקמילה, החיים והמוות הבלתי פוסקים המת־קיימים בה. בתערוכה הנוכחית היא מציגה ציורים חופשיים, שמקור ההשראה להם בנוף העירד־ני, בהמולת העיר, לרבות הנרפיטי שעל הקירות והפרידה המבצבצת מבעד לפסבי הבטון.

רניאל, למרת משפטים, אבל את עוסקת בא־מנות. למה?

"הלכתי ללמוד עריכת דין, למרות שתמיד ירעתי שאמנות זה מה שאני באמת רוצה לעסוק בה. הופעל עליי לחץ מבית שאלך ללמוד משהו שגם יביא עבודה בהמשך. בסוף השנה הראשונה לליטודים, הבנתי שעורכת דין אני לא אהיה, ולי־מרות זאת סיימתי את הליטודים ועשיתי סמאו'. אבל לא היה מנוס, הציור בחר בי ולא אני אותו: רק אציין שבליטודים הכרתי את בעלי היקר, או בנוסף לערך המוסף שרכשתי מהלימודים עצמם, בזכותם הקמתי את ביתי הקט..."

דניאל פלדהקר ■ צילום: אלבום פרטי

לאילו תגאים את זקוקה על־מנת ליצור?

"אני לא ארם שיכול לשבת במ־שרד מ-9-17, אני צריכה חופשיות, אני רוצה ליצור. הציור נותן לי מר־גוע, שקט נפשי, הפסקה מחיי היום יום מהטיפול והרי־צות אחר הילרים. אני נכנסת לעולם משני כשאני בס־טודיו, מריטטיבי. אני מתפרעת על הבד, מוציאה הכול ללא רחמים. בסטודיו יש שקט, לפעמים מתנגנת לה מוזי־קה ברקע אבל לרוב שקט. אני לא צריכה הרבה ברי להיכנס לטוחה של הציור. אני מעריפה ליצור במשך היום, אחה"צ אני מתפנה למשרה הנוספת שלי... עם הילרים שלי".

זוברת את הציור הראשון שלך?

"הציור הראשון הרציני שלי נוצר בעקבות יציאתי מבית הוריי בגיל 22, לטובת הרירה התל־אביבית הראשונה שלי. רציתי ליצור משהו בשביל הרירה החרשה, וראיתי באיזו מסערה ציור קיר שממש אהבתי בזמנו. אמרתי שאתן לציור הקיר הזה אינטרפרטציה משלי. הציור יצא מזעזע, אבל משום מה כל-כך אהבתי אותו שהוא נשאר תלוי ברירה שלוש שנים".

מה תוכלי לספר על תערוכתך הנוכחית?

"הסרירה עוסקת במוטיבים של יופי וכאוס, שמושפעים מהתבוננות על המרחב האורבני. היא עוסקת גם בהכנסה של אמנות הרחוב אל תוך המרחב הפרטי/אישי והיא בודקת יחסים ניגודיים של סבע ועירוניות, פנים וחוץ, רך וקשה. רבות מהעבודות מושפעות מהתבוננות, הרם ובנייה, ישן מול חרש ובדומה. משטחי העץ (שאינם מוצ־גים בתערוכה הנוכחית) מתחברים לבנייה, המתי־קה בעבודות שלי מחקה את הפעולה העירונים של בנייה והרס. מוטיב הפרחים, מצד אחד מחקה את הטבע, ומצד שני – את הגרפיטי בסביבה האור־בנית".

מתוך התערוכה